

Ar užauginsime bulves be rankų darbo?

Atkelta iš 2 pusl.

paimti gumbus iš tų kampečių, kur kliudo ventilacijos įrengimai. Turime tik vieną automatinę, skirtą specialiai bulvėms vežioti ir įpilti į skėlades. Aišku, vien su ja pavasarį neišsiverčiame. Mažesniems savivartėms (GAZ-93) mūsų statiniai pagaminę dėžes nuo žulnių dugnu, įdedamas į kėbulą. Stambesniems automatinoms įdėdame traktorines priekabas, nuo jų nuėmę ratus. Šitaip pasitvarke, galime į skėlades išpilti bulves iš bet kokių savivarčių, žmonėms belieka gumbus tik palyginti.

Bulvių pasėliams kaupiti mūsų traktorininkai naudoja keturių eilių padargus. Būtu našesni šešiaeiliai kaupikai, bet jų pritaikyti negalėsime, nes naujausios sodinamosios bus ketureilės.

Mechanizatoriai bulvių pasėlius purškia simazinu, o šikalui esant — ir insekticidais nuo kenkėjų. Tik kovojant su fitoftora, mums į pagalbą ateina aviatoriai ir nupurškia bulvių laukus fungicidais. Mes pageidautume, kad aviacija išpurkštų visus chemikalus. Būtų išvengta pasėlių išvažinėjimo, dirvos sutrypimo. Be to, vienas mechanizatorius mūsų auginamus 150 hektarų bulvių purškia kokias 5 dienas, o lakūnas su šiuo darbu susioroja per dieną.

Reikėtų, ilgai neįtildeliot, susitarti dėl lėktuvų pakilimo aikštelės įrengimo mūsų tarpukiniame susivienijime, rastį šiam reikalui lėšų ir medžiagų. Beje, iki šiol lakūnams vandenį veždavo mūsų traktorininkai. Nėlabai vykęs toks darbų organizavimas: suvažiuoja į aikštelę kokių trijų ūkių mechanizatoriai — vienas vežioja, du stoviniuoja. Nėseniai įkurtas rajono agrochemijos susivienijimas griebiasi iš karto daugelio darbų. Būtume patenkinti, kad bent vieną darbą (chemikalų purškimą) jis organizuotų

iki galo savomis jėgomis, nesinaudodamas ūkių mechanizatorių paslaugomis. Jei į pagalbą lakūnams būtų siunčiami šio susivienijimo mechanizatoriai, jie nuolat dirbtų toje pačioje grandyje ir be reikalo nestoviniuotų.

Prieš kasant bulves, vėliau ar kitaip reikia pašalinti bulvienojus. Bemaž kasmet juos apninka fitoftora, tenka purkšti fungicidais, tad silosui jie nelinka. Kad netrukdytų kombainams, bulvienojus kartu su piktžolėmis geriausia būtų surinkti ir išvežti į palaukę. Berods, nes toks jau šis darbas sudėtingas, tačiau jam pritaikytos technikos dauguma ūkių neturi. Iš bėdos naudojame susidėvėjusius „Orkanus“, „KIR-us“, kurie bulvienojus ir piktžoles susmulkinę paskleidžia dirvoje.

Bulvėms laiku nukasti kombainų turime pakankamai. Reikėtų juos kuo efektyviau panaudoti. Esame patyrę, jog toje pačioje dirvoje kombainais prikasėme iš hektaro po 200 cent gumbų, o nurinkę rankomis bulviakasių išberlus — tik po 160 cent. O kiek pastaruoju atveju papildomai reikėjo darbo rankų!

Deja, kombainų panaudoti daug kur negalime dėl kelių priežasčių. Pirmiausia — dėl piktžolių, ypač varpučio. Tai kliūtis, kurią mes patys galime ir privalome įveikti, laiku skusdami razienas, nandodami cheminių ir agrotechninių priemonių kompleksą. Kitos kliūtys — drėgnokos bei akmenuotos dirvos. Ir čia ieškome išeičių. Baigiama suprojektuoti bulvių sėjomaina, kuriai bus parinkti ne gretimi, bet išdėstyti po visą ūkio teritoriją lygesni laukai, kuriuose mažiau akmenų. Dalį bulvėms skirtų dirvų numatoma nusausinti sutankintu drenazu ir iš jų nurinkti visus akmenis per visą armens gyį. (Deja, technikos, pritaikytos tos pastarajam darbui, Anykščių MSMV iki šiol neturi. — Red. pastaba). Pro-

jektas šiam tikslui jau sudarytas, nekantriai laukiame, kada melioratoriai pradės jį vykdyti.

Iš visų bulvių auginimo darbų būtent kasimą sunkiausia mechanizuoti ir vien žemdirbių pastangomis šios problemos išspręsti neįmanoma.

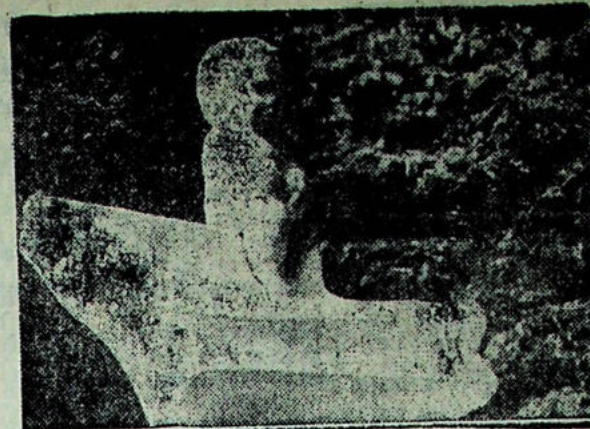
Beje, pastaruoju metu galima įsigyti kasimui dar našesnę techniką už kombainus — būtent, trielles kasamąsias. Sandūrinių vagų neatitikimas (kadangi sodinamosios ketureilės) nėra neįveikiama kliūtis. Tačiau komplektuojama su šiomis bulviakasėmis stacionarinė rūšiavimo aikštelė yra labai brangi. Norėtume susipažinti su elmininkiečių patyrimu, tokią aikštelę eksploatuojant, ir po to spręstume, ar verta jos įsigijimui bei montavimui skirti apie milijoną rublių.

Nukastų gumbų supylimas į sandėlių ir kaupus pas mus mechanizuotas. Vis dėlto ir čia neišvengiame bereikalingų darbo sąnaudų. Mes norėtume bulves maisto pramonei vežti tiesiai iš lauko. Šiam tikslui panaudotume keturis T-150K tipo trakto-

rius. Ambraziškio krakmolo gamybos ceche nėra įrengimų iškrauti talpioms šių traktorių priekaboms. Ką gi, mes radome išeitį: pritaikėme bulvėms vežti stambius mėšlo kratytuvus, kurių transporteriai palengva iškrauna gumbus. Bet vėl bėda: cechas įstengia vienu metu supirkti nedaug bulvių, pagal grafiką iš mūsų kolūkio per dieną priima po 15 tonų, tuo tarpu kai galiniais traktoriais galėtume nuvežti po 80—90 tonų. Tėmka tas pačias bulves krauti į sandėlius, kaupus, po to, vėl perkrauti į transporto priemones ir vežti į gamyklą. Valstybei mes parduodame kasmet apie 1000 tonų gumbų. Jei vyno gamybos susivienijimas modernizuotų krakmolo cecho žaliavos supirkimo bazę, kad šioji galėtų kasimo sezono metu priimti daugiau bulvių, mes išvengtume nemaža bereikalingo darbo.

Bendromis pramonės darbuotojų ir žemdirbių jėgomis turime pasiekti, kad bulvių tona lapų pigesnė, kad visus jų auginimo ir dorojimo darbus atliktų mechanizmai.

L. Imbrasas
Kurklių kolūkio pirmininkas

Klaipėdos Skulptūrų parke atidengta ketvirtoji naujų meno kūrinių ekspozicija — tai, bemaž du mėnesius trukusio Klaipėdos ir Vilniaus skulptorių kūrybinės stovyklos Smiltynėje darbo rezultatai. Dabar Skulptūrų parke jau yra 54 dekoratyvinės skulptūros.
NUOTRAUKE: A. Mišeikio dekoratyvinė skulptūra „Gimtadienis“.

B. Aleknavičiaus (ELTA) nuotr.

Svečiuose — erfurtietės

Praeitą savaitę mūsų rajone lankėsi Vokietijos Demokratinės Respublikos Vieningosios socialistų partijos Erfurto apygardos komiteto skyriaus vedėja Keti Kelnner bei šios apygardos moterų tarybos komisijos pirmininkė Valdraus Aike, lydimos LKP CK propagandos ir agitacijos skyriaus vedėjo pavaduotojos V. Loviaginos. Susitikime, kuris įvyko partijos rajono komitete, viešnios susipažino

su mūsų rajono moterų tarybų veikla.

Erfurtietės lankėsi Elmininkų bandymų stoties eksperimentinėse ūkyje, susivienijime „Anykščių vynos“, domėjosi moterų darbo ir buitės sąlygomis. Su viešniomis mintimis pasidalijo šių kolektyvų moterų tarybų pirmininkės M. Garnelienė ir V. Nartkuvienė. Po to jos susipažino su Anykščių rajono kultūros paminklais ir literatūrinėmis vietovėmis.

„K. d.“ Inf.

MOTINA LAUKE

Kai vaikas dar mažas, motina laukia, kada jis pradės žengti pirmuosius žingsnius. Laukia, kada jis išsturs pirmąjį žodį. Laukia, kada jis parašys pirmąją raidę. Laukia... laukia... Ir nepamato, kaip buvę jos mažyliai išskrenda iš gimtųjų namų, tampa savarankiškais. Tačiau motina visvien laukia. Laukia, kada parašys laišką, laukia, kada į namus parvažiuos.

Noriu papasakoti, kaip kartais už tą motinos laukimą atsilyginama.

Sunkūs pokario metai nelepino. Stigo drabužių, avalynės, trūko ir maisto. Tačiau jokių sunkumų nejaudė du tėvų numylėti sūnūs Jonas ir Romas. Geriausias

drabužis, geriausias maisto kąsnis buvo skiriamas tik jiems. Iš visų to meto vaikų jie jau išsiskyrė ir madingesne apranga. Jeigu kuris iš vaikų suserga, kiek rūpesčių turėdavo tėvai. Motina tiesiog ištisas naktis prie jų prabudėdavo.

Bėgo metai po metų. Sūnūs augo, mokėsi, baigė vidurinę mokyklą, po to išvažiavo į didesnę miestą tęsti mokslų, pradėjo savarankišką darbą. Tačiau tėvams rūpesčių ne kiek nesumažėjo.

Kiek galėjo, jie teikė jiems visokeriopą paramą. Pagaliau susilaukė ir marčių. Kaimynai dažnai maldavo, kaip du senukai susikibę už parankių eidavo į autobuso stotelę pasilikti atvažiuojančių su šeimomis sūnų. Kiekvieną kartą iki stotelės būdavo ir palydimi. Pagaliau su tėvų parama Romas įsigijo mašiną. Džiaugėsi senukai, kad sūnūs dažnai juos aplanko.

Bet štai nelaimė. Susirgusi motina paguldoma į ligoninę. Liga sunki — paralyžius. Ištisas dienas ir naktis prie jos lovos budėjo vyras Juozas, o sūnūs nerodė ir akių. Nesiskundė senukas, kad jam vienam sunku, tik per skruostus imdavo riedėlių ašarus nuo minties: „Kodėl taip nerūpi vaikams, nors pasiteirautų apie motinos sveikatą“.

Pagaliau motina iš ligoninės buvo išleista, bet sunki liga paliko savo pėdsakus. Tačiau vyras ir toliau ją prižiūrėjo, namuose viską tvarkė, skalbė, gamino valgi. Sūnūs namuose pasidarė jau visai reti svečiai. Kartą jie gavo žinią, kad tėvas paguldė į ligoninę. Motinos ne vienas sūnūs nenorėjo pas save priimti, jai nebuvo vietos. Tėvų namas didelis, gražus, vietos pakankamai. Gal ir būtų atsiradusi kokia senutė motinai prižiūrėti, tačiau sūnūs pasirinko patogiausią kelią. Išsirūpino leigūną ir motiną išvežė į psichochronikų invalidų namus.

Sunku įsivaizduoti gyvenimą tuose namuose. Nors ten ligoniai tikrai prižiūrimi nuosirdžiai, pasiankijusių žmonių, visada laiku pavalgė, švariai aprenkti, tačiau po apsilankymo ilgą laiką jų ligoninių vaizdas stovi akyse. Į tuos namus patenka ligoniai, normaliai neprotaujantys, dažnai nenormalios išvaizdos. Ir jautresnį žmogų pati ta ligoninių aplinka nu tekia niūriai.

Į šiuos namus motiną atvežė sūnūs. Atvežęs paliko ir greit skubinosi pasišalinti. Motina, plūdama ašaromis ir šaukdama sūnų, puolė pro duris, bet sūnaus širdis buvo kieta. Nuėjo net neatsigrėždamas. Prieš motiną kieme užsidarė sunkūs metaliniai vartai, o už vartų mašina greit išnyko, palikdama tik dulkių debesį, ištisus di-

nas apsiašarojusi senutė sėdėdavo, žiūrėdama pro langą, ir laukdavo atvažiuojančių savo sūnų. Bet nesusilaukė.

Kartą, kai ją aplankiau, iš pradžių ji negalėjo pratarsti ir žodžio, tik verkė ir kartojo: „Kam mane čia atvežė? Kodėl niekas neatvažiuoja?“

Pradėjau ją raminti, kad atvažiuos ir sūnūs. Zvilgsnis kuriam laikui pralinksmėjo, bet neilgam. Vėl ašaros ėmė riedėti, kodėl pas ją nebeatvažiuoja ir jos vyras Juozas.

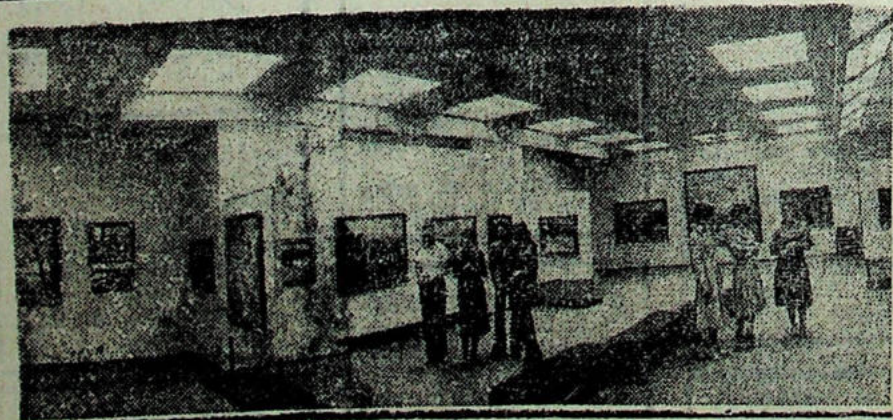
Sunku buvo raminti, jaučiau, kad skausmo kamuo-lys gniaužia gerklę. Ir vis tik negalėjau atimti jai pasakutinės vilties ir pasakyti, kad Juozo jau nebėra, kad jis jau miręs.

Gal ir gerai, kad ji neda-lyvavo tose laidotuose, nes ir taip jai skausmo užteko. Tačiau sūnūs bijojo ją parsivežti, bijojo, kad po laidotuvių į invalidų namus ji nebeatvažiuos. Gal sūnūs nenorėjo atnaujinti sąžinės graužimo dėl padaryto žiauraus žingsnio?

Nebeilgai gyveno ir motina. Pagaliau gavo sūnūs žinią, kad ir ji mirė. Niekas jos nepašarvojo ir savame name. Sūnūs skubėjo kuo greičiau parduoti namus, visą turtą. Skubėjo kuo greičiau pasišalinti nuo kaimynų ir pažįstamų nepalankių žvilgsnių.

Galima pabėgti nuo visko, tik ne nuo savo sąžinės. O jeigu tas pačias gyvenimo klaidas, tokį patį nejaudintį pakartotų anūkai?

V. Andriūkavičiūtė

Kauniečiai ir miesto svečiai gausiai lanko naująją Kauno paveikslų galeriją. Joje sukaupia daug vertingų Tarybų šalies, užsienyje gyvenančių lietuvių, Vakarų Europos XIX-XX amžių dailininkų kūrinių.

NUOTRAUKE: vienoje iš ekspozicijos salių.

T. Zebrausko (ELTA) nuotr.

Režisieriaus L. Lazėno filmas „KETURIASDESIMTŲ JŲ BIRŽELIS“ pasakoja apie neužmirštas 1940-ųjų metų birželio-liepos dienas. Filmo autoriai (scenaristai L. Lazėnas ir S. Trakimas, operatorius K. Matuzevičius) pateikia plačią įvykių panoramą, pradedant 1918–1919 m., parodo 1939–1940 metų Lietuvą tarptautinių įvykių arenoje, buržuazinės santvarkos žlugimą, naujos, socialistinės santvarkos gimimą. Filme panaudoti archyviniai dokumentai, nuotraukos padeda dar pilniau nusviesti to meto įvykius. Ekraname matome kalbantį proletariato vadą V. Leniną, matome kovotojus už šviesią ateitį V. Mickevičių-Kapsuką, Z. Angariečių, K. Poželą, A. Sniečkus, aktyvius 1940-ųjų metų revoliucinių įvykių dalyvius J. Paleckį, V. Niunką, F. Bieliauską, M. Sumauską, V. Karvelį, kurie parodyti anų audringų dienų sukūrė. Daug dėmesio filme skiriama reikšmingiems istoriniams įvykiams. Ekranas — liaudies Seimo posėdis, skelbiantis Tarybų valdžią Lietuvoje ir tuo pačiu išreiškiantis Nemuno šalies darbo žmonių svajones ir lūkesčius, Lietuvos TSR priėmimas į Tarybų Sąjungos sudėtį, būdingi tam laikotarpiui vaizdai: tūkstantinių minių entuziazmas, demonstracijos, mitingai...

Filme labai raiškiai parodyta, kad Spalio revoliucija padėjo pamatus ir socialistinei santvarkai Lietuvoje. Filmą ypač rekomenduojamas jaunimui, kuris apie tuos

VYŠNIOS IŠ ŠAKELIŲ

Totorijos sodininkai specialiai atkuria šaltes žiemas išnaikintus sodus. Nižnekamsko valstybinis vaismedžių medelynas šiemet neįprastu būdu išaugins 300 tūkstančių vyšnių sodinukų.

Jie auginami maždaug iš trijų centimetrų ilgio šakelių, teturinčių po vieną pumpurą. Maždaug mėnesį specialia grunte laikomi po polietileno plėvele, reguliuojamas mikroklimatas, kad gerai išleistų šaknis. Tada nudengiami, o rudenį persodinami į lauką.

Sodinukų nebereikia skiepyti, nes šakelės įamos iš kultūrinių šaltinių atsparių veislių. Vaismedis susiformuoja per dvejus metus — metais anksčiau negu iš sėklų. Be to, jeigu jis išsalty, šaknys išleis kultūrinės vyšnios atžalas.

(TASS-ELTA)

šlovinguosius metus žino tik iš istorijos vadovėlių, vyresniųjų pasakojimų.

„MAZAS GRAZUS KAIMELIS“

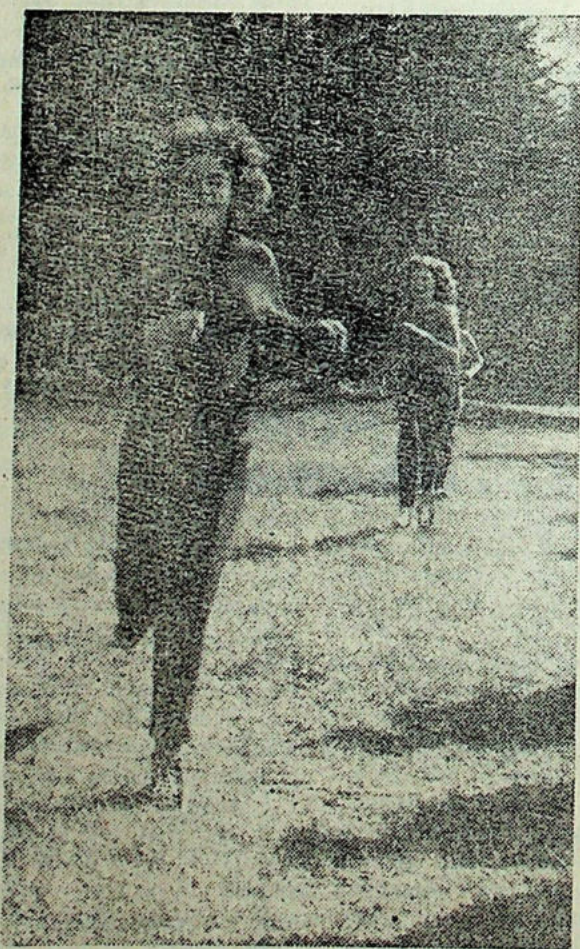
Sio prancūzų filmo herojus susipainiojęs meilės reikaluose Stefanus Bertenas nužudo savo žmoną. Jis vienintelis kaimo fabriko savininkas, taigi viso kaimo darbdavys ir maitintojas. Jis padeda mokyklai įsigyti baldus ir vadovėlius, aukoja pinigais bažnyčiai. Todėl, kai kaimą išaiškinti nusikaltimo motyvų ir aplinkybių atvyksta tardytojas Noblė, gyventojai jį sutinka priešiška, stengiasi visaip išteisinti savo maitintoją, nuslėpti tiesą. Bertenas galėtų ramiai miegoti, jeigu ne keistas jo mylimosios elgesys. Filmo žanras — psichologinis detektivas.

Režisierius Etjenas Perjė. Pagrindinį vaidmenį sukūrė vienas populiariausių prancūzų aktorių Viktoras Lanu.

„ZMONA PALIKO“

...Inžinierių Kliujevą paliko žmona. Ji išėjo labai staigiai, palikusi tik raštelį, kad, kai įsikurs naujoje vietoje, pasilims ir sūnų pas save. Kliujevas net ir nepagalvojo, kad čia įsimaišė kitas vyras. Vėliau jis pats suprato, kad dėl viso šito kaltas tik jis pats. Filmo autoriai stengiasi apgalvoti ir paaiškinti šeimos dramatos priežastis. Scenarijų filmui parašė B. Aristovas. Vaidina A. Demjanenko, E. Vasiljeva, L. Fedosejeva-Sukšina, pasiekę šiame filme aukšto meistriskumo. Žiūrovus sujaudino ir Mitia Saveljevas, sukūręs sūnaus paveikslą.

St. Jasiulionienė
Anykščių rajono kinų
direkcijos redaktorė

Kroso takeliuose.

R. Sargūno nuotr.

KELIAI. MAŠINOS. ŽMONĖS

Anykščių VRS valstybinės autoinspekcijos tablo 1980 m. rugsėjo 1 d.

	1979		1980	
	Nuo metų pradžios	Per rugpjūčio mėn.	Nuo metų pradžios	Per rugpjūčio mėn.
Avarijų iš viso	46	9	55	6
T. sk. dėl girtų vairuotojų kaltės	12	4	15	3
Žuvo žmonių	4	—	12	1
Sužeista žmonių	41	7	45	5
Išaiškinta eismo taisyklių pažeidimų	091	49	4525	833
Sulaikyta girtų eismo dalyvių	284	50	349	50

I klausimą, kodėl šiemet avarijose žuvo triskart daugiau žmonių, negu pernai per tą patį laiką, atsakymą nesunkiai randame VAI suvestinėje. Šiemet beveik pus-trio karto daugiau buvo eismo taisyklių pažeidimų. Kaip žinoma, pagrindinės avarijų priežastys yra leistino maksimalaus greičio viršijimas, nemokėjimas pravažiuoti sankryžų ir eismo eiliskumo nepaisymas, transporto priemonių netvarkingumas, pagaliau, kai transporto priemonės vairuoja girtasmenys, arba kai vairo imasi neturį tam teisės, deramai nemoką važinėti paaugliai. Ir kaip tik minėtų nusižen-gimų eismo taisyklėmis skaičius mūsų keliuose labai smarkiai išaugo. Jei praėjusiais metais per 8 mėnesius buvo išaiškinta 380 vairuotojų ir motociklininkų, kurie

viršijo leistiną greitį, tai šiemet per tą patį laiką tarp jų 1374, o vien per rugpjūčio mėn. net 498, taigi, daugiau, negu pernai per išties 8 mėnesius. Sulaikytas net 491 žmogus, vairavęs transporto priemones neturėdamas nei teisių, nei vairavimo įgūdžių, labai miglotai težinantis eismo taisykles. Tai daugiausia nemėgstančių galvoti, bet mėgstančių tenkinti savo vaikų užgaidas tėvų sūneliai. Tokie tėvai perka nepilnamečiams vaikams motociklus, nesuprassdami, kad dažnas pastumia savo numylėtinis į nelaimių kelią.

Apie greičio viršijimo pavojingumą jau ne kartą buvo rašyta, aiškinama kiekviename VAI darbuotojų pokalbyje su eismo dalyviais. Tačiau šios rūšies pažeidimų vis didėja. Matyt, kad atėjo laikas skrajūnams už tokių eismo taisyklių pažeidimus skirti kuo didesnes nuobaudas.

Dar labai daug netvarkingų transporto priemonių išleidžiama į kelionę. Nereti atvejai, kai net autobusai žmonėms pervežti atsiunčiami netvarkingi. Netvarkingus autobusus talkininkams

parvežti atsiuntė „Atel-ties“ kolūkis, „Spartako“ fabrikas. Su nusidėvėjusiomis, eksploatuoti nebetingamomis padangomis autobusus ruošėsi važiuoti parvežti talkininkų Anykščių ATJ. Gerai, kad VAI darbuotojai laiku pastebėjo, jog minėti autobusai netvarkingi. O norisi paklausti tų ūkių ir organizacijų inžinierių, mechanikų, dispečerių: kur buvo jų akys, kaip jie siuntė netvarkingus autobusus žmonų pervežimui, kas jiems davė teisę statyti pavojų daugybę jaunų gyvybių? Į šiuos klausimus turi būti duotas atsakymas!

Jei išleidžiame į kelią netvarkingą transporto priemonę, jei viršijame leistiną greitį, jei nemokame pereiti gatvės, pravažiuoti sankryžos — sudarome labai rimtą pavojų eismo saugumui. Ir kas baisiausia, gana dažnai skaudžiai nukentčia ne pats eismo taisyklių pažeidėjas, o niekuo dėti eismo dalyviai. Tad kovoti su eismo taisyklių pažeidėjais turime visi.

A. Baltušis,
B. Vitalėnas

UŽSIENYJE

○ Sėkmingai vyksta tradicinė Italijos komunistų partijos kampanija, kurios tikslas — rinkti lėšas komunistinės spaudos fondui. Kaip praneša „Unita“, Komunistų partijos leidžiamų laikraščių ir žurnalų fondas jau gavo daugiau kaip 8.681 milijonus lirų.

○ Po Balandžio revoliucijos sparčiai didėja Afganistano aukštųjų mokyklų studentų skaičius. Anksčiau jose mokėsi maždaug 7 tūkstančiai studentų, o dabar — daugiau kaip 16 tūkstančių.

○ Tik per pastaruosius dešimt metų Šveicarijos bankai davė rasistiniams Pretorijos režimui 45 paskolas, kurių bendra suma — 1,6 milijardo dolerių.

○ Dar 60 Togo vaikų ir merginų išvyko mokytis į Tarybų Sąjungą. Kartu su maždaug 600 žmonių, kurie čia jau studijuoja, TSRS aukštosios mokyklose jie įgis specialybę, labiausiai reikalingą jų šaliai. Šiuo metu įvairiose liaudies ūkio šakose savo šalies labui jau dirba daugiau kaip 300 specialistų, gavusių diplomus Tarybų Sąjungoje.

○ Po karinio perversmo Bolivijoje žuvo arba dingo be žinios daugiau kaip 2000 žmonių. Tai Venesuelos sostinėje pareiškė pagrindinė veikiančios Bolivijos nacionalinės vienybės vyriausybės viceprezidentas Chaimė Pasa Samora.

○ Zenevoje, Valyje, Savojoje ir Ciuriche iškrito smėlio lietus. Šveicarijos gamtos istorijos muziejaus ekspertai, ištyrę iškritusio smėlio sudėtį, padarė išvadą, kad jis vulkaninės kilmės. Specialistų nuomone, šis smėlis pateko į atmosferą, išsiveržus Sventos Elenos ugnikalniui Jungtinės Amerikos Valstijose.

○ Siaurinėse Indijos valstijose, patvinus Gango, Brahmaputros ir kai kurioms kitoms upėms, nukentėjo daugiau kaip 10 milijonų žmonių. Sugriauta daug namų, sunaikinta pasėlių, gyvulių.

(TASS-ELTA)

Redaktorius ST. VINCIONAS

Mirus ANTANUI JURKSTUI, želmą ir artimuosius užjaučia „Už taiką“ kolūkio valdyba ir profsąjunginė organizacija.

Mirus PETRUI PUODZIONUI, nuoširdžius užuojautos žodžius skiriame velionio žmonai ir dukroms. Kurklių vidurinės mokyklos darbuotojų kolektyvas

JULEI KAPOCIENEI Tegū nuoširdūs užuojautos žodžiai paguodžia Jūsų skausmą, mirus brangiai motinai. J. Bilūno gt. namo Nr. 34 gyventojai

STASEI KISIELIENEI Prilimkite nuoširdžią mūsų užuojautą dėl brangios mamytės mirties. Bendradarbiai

RIMUI KVIESKAI Dėl mylimo tėvelio mirties nuoširdžią užuojautą reiškia „Atžalyno“ kolūkio mechanizatoriai.

Statybos ir remonto valdybos brigadininkas KAZI PATAPOVA, mirus motinai, nuoširdžiai užjaučia jo brigados nariai.

PRANUI PRANSKŪNUI Gilaus liūdesio valandą, mirus mylimai mamytei, nuoširdžią užuojautą reiškia Vyno pramonės gamybinio susivienijimo „Anykščių vynos“ administracija ir profsąjunginė organizacija.

STASEI KISIELIENEI Tegū nuoširdūs užuojautos žodžiai paguodžia Jus liūdesio valandą, mirus mylimai mamytei. Bagdzevičiai, Ridikai, Serksnienė, A. ir B. Vaitiekūnai, A. ir J. Lisionkos

ALEKSANDRAI CIRKŪNAI Tegū nuoširdūs užuojautos žodžiai paguodžia Jus liūdesio valandą, mirus mylimam tėveliui. Anykščių miesto P. Cvirkos gatvės namo Nr. 3 III laiptinės gyventojai

234930 Anykščiai, Sagalovo 29. Telefonai: redaktoriaus 5-14-74, red. pavaduotojo 5-18-46, skelbimų skyriaus ir ats. sekretoriaus 5-12-58, laiškų ir žemės ūkio skyrių 5-14-83

«Колективнис дарбас» («Коллективный труд») — орган Аникшчяйского районного комитета КП Литвы и Аникшчяйского районного Совета народных депутатов (на литовском языке)

Rinko Panevėžio spaustuovės Anykščių skyrius, Pergalės 36. Spaudė Ukmergės spaustuvė, J. Janonio 31. Spausdinama rotacine mašina. Indeksas 87262.

Išleina antradieniais, ketvirtadieniais ir šeštadieniais pusės „Pravdos“ formato. Tir. 11.235

Užsak. Nr. 1515